

Vergaderjaar 1986–1987

19489

Aanscherping van strafrechtelijke en administratiefrechtelijke sancties en enkele andere wijzigingen in de Algemene wet inzake rijksbelastingen en in de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen alsmede indeling van geldboeten in geldboetecategorieën in deze wetten en enige andere wetten inzake belastingen (Wet tot aanscherping van sancties op het gebied van belastingen)

Nr. 4

VOORLOPIG VERSLAG

Vastgesteld 18 september 1986

De vaste Commissie voor Financiën¹ belast met het voorbereidend onderzoek van dit wetsvoorstel heeft de eer omtrent haar voorlopige bevindingen als volgt verslag uit te brengen.

1. Algemeen

De leden van de C.D.A.-fractie zeiden met grote belangstelling van dit wetsvoorstel te hebben kennisgenomen, ook al waren zij van oordeel, dat effectieve preventie van fiscale fraude meer gediend wordt door een verhoging van de «pakkans» dan door hoge sancties. In dit verband hadden zij zich dan ook afgevraagd of een aanzienlijke verlenging van de termijn van navordering voor gevallen van zware fraude, op de wijze zoals thans is geregeld voor het schenkings- en successierecht (Successiewet 1956, artikel 66), niet meer effect zou sorteren. De opbrengsten van een zwarte bankrekening in het buitenland zouden dan niet na vijf jaar wit zijn.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. hadden met instemming kennisgenomen van de voorgestelde aanscherping van sancties op het terrein van de belastingen. Zij deelden de opvatting van de regering dat er van de bestaande regelingen op een aantal punten onvoldoende preventieve en repressieve werking uitgaat.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden met belangstelling kennis genomen van het onderhavige wetsvoorstel. Met de regering waren deze leden van oordeel – getuige ook hun bijdragen tijdens de ISMO-debatten –, dat de bestrijding van de fors toegenomen fraude aanscherping van sancties op het gebied van belastingen noodzakelijk maakt. In algemene zin konden zij zich dan ook in de voorgestelde aanscherpingen vinden. Zij overwogen daarbij dat gelet op de massaliteit van de overtreding van de administratieve voorschriften op het terrein van de belastingen en gelet op de reeds zeer forse werkdruk van de rechterlijke macht het instrument van de administratieve boete zeer goede diensten bewijst. Afwegende

¹ Samenstelling:

Leden: Joekes (VVD), voorzitter, Van der Hek (PvdA), Kombrink (PvdA), ondervoorzitter, Rienks (PvdA), Engwirda (D66), Van Amelsvoort (CDA), Wöltgens (PvdA), Van Muiden (CDA), Van Iersel (CDA), Schutte (GPV), Pronk (PvdA), Herfkens (PvdA), Van Rey (VVD), Hummel (PvdA), De Grave (VVD), Linschoten (VVD), Paulis (CDA), Vermeend (PvdA), Vreugdenhil (CDA), Vriens-Auerbach (CDA), Smits (CDA), Reitsma (CDA).

Plv. leden: Bolkestein (VVD), Melkert (PvdA), 'er Veld (PvdA), De Visser (PvdA), Wolffensperger (D66), Terpstra (CDA), Van Es (PSP), Schartman (CDA), Mateman (CDA), Leerling (RPF), Verspaget (PvdA), Van Nieuwenhoven (PvdA), Beckers-de Bruijn (PPR), Van Otterloo (PvdA), Weisglas (VVD), Schoo (VVD), Van de Camp (CDA), Zijlstra (PvdA), Hennekam (CDA), Wolters (CDA), Van Dis (SGP), Gerritse (CDA).

tegen de belangen van de belastingplichtigen waren deze leden dan ook van oordeel, dat de aanscherpingen niet leiden tot sancties welke niet zouden passen in het kader van administratieve procedures. Wel achtten zij discussie mogelijk over de betekenis van de voorgestelde aanscherpingen in het licht van het Verdrag van Rome. Zij verwezen daartoe naar de commissie-bijdrage over dit onderwerp elders in dit verslag.

De leden van de fractie van D66 hadden inhoudelijk geen problemen met de voorstellen vervat in het voorliggende wetsvoorstel. Een verhoging van boeten, laatstelijk in 1959 vastgesteld, achtten zij alleen al nodig om de in de afgelopen periode opgetreden inflatie bij te houden.

De leden van de S.G.P.-fractie hadden uit de inleiding van de memorie van toelichting begrepen, dat de regering de voorstellen wenst te zien tegen de achtergrond van de fraudebestrijding op het gebied van belastingen. Terecht wordt opgemerkt, dat fraudebestrijding een veelvormige aanpak vereist; dus niet alleen wetswijziging. Eveneens terecht, zo meenden deze leden, wordt gewezen op de preventieve gerichtheid van verhoging van sancties. Deze leden wilden zeker niet in het algemeen ontkennen, integendeel, dat van straffen een preventieve werking uitgaat. Zij vroegen echter of de theorie omtrent de verwachte preventieve werking van sancties strookt met de in het commune strafrecht dienaangaande overwegend gehuldigde visie. Of moet aangenomen worden dat fiscale delicten c.q. sancties een aparte plaats innemen, die de verwachting omtrent de preventieve werking wettigt? Wordt niet algemeen in het strafrecht de opvatting gehuldigd, dat de preventie veeleer gediend is met verhoging van de pakkans dan met verhoging van sancties? De hiervoor gestelde vragen stelden deze leden mede vanuit de overweging, dat een wetswijziging tot verhoging van sancties weliswaar een relatief eenvoudige ingreep is die als een concrete en zichtbare daad in de bestrijding van belastingfraude kan worden aangemerkt, doch dat dit niet de ogen mag doen sluiten voor de noodzaak van wellicht optisch minder opvallende en inhoudelijk moeizamer verlopende bestrijdingsmethoden, noch voor de dieper liggende oorzaken van belastingfraude.

Zo mag de minimumboete bij te laat voldoen of afdragen bij aangiftebelastingen – vijf gulden – weliswaar aan herziening toe zijn, maar de verhoging met 100 procent van het te laat betaalde bedrag wanneer geruime tijd (hoe is dat te objectiveren?) is verstreken na de in de wet genoemde betalingstermijn kwam deze leden niet zonder meer als een adequaat middel voor.

Een soortgelijk standpunt namen deze leden in in het geval het niet indienen van de aangifte zich enige malen herhaalt. Is in beide situaties niet aangewezen, dat de belastingdienst op korte termijn een onderzoek instelt naar de oorzaken/redenen van het verzuim, in plaats van het na geruim tijdsverloop opleggen van een relatief hoge administratieve boete?

Het lid van de G.P.V.-fractie had met instemming kennis genomen van het onderhavige wetsvoorstel. Van de bestaande sancties gaat inderdaad veelal geen preventieve werking meer uit. Een aanmerkelijke verhoging is, zo meende hij, hard nodig. Met dit voorstel van wet wordt op een belangrijk onderdeel gevolg gegeven aan de aanbevelingen uit het ISMO-rapport.

Overigens had het dit lid bevreemd, dat blijkens de memorie van toelichting de budgettaire gevolgen van de voorgestelde maatregelen niet kunnen worden geraamd. De memorie van toelichting stelt dat enerzijds de inkomsten kunnen toenemen als gevolg van hogere boetes, maar dat anderzijds de preventieve werking zo succesvol is dat het aantal opgelegde boetes en daarmee de inkomsten, kunnen dalen. Maar het is toch plausibel te veronderstellen, dat in het laatste geval de extra belastinginkomsten een veelvoud zullen zijn van de gederfde boete-inkomsten?

2. De rechtsbescherming van belastingplichtigen

De commissie heeft zich erover verwonderd, dat de regering in de memorie van toelichting niets heeft opgemerkt over de relatie tussen het stelsel van fiscale administratieve boeten en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) in het bijzonder artikel 6 van het verdrag (fair trial). Deze kwestie kan zich al geruime tijd verheugen in de belangstelling van (fiscaal-) juristen, getuige bijvoorbeeld de vergadering van de Nederlandse Juristenvereniging waar zij afgezien van de preadviezen op indringende wijze aan de orde werd gesteld door mr. A. R. Bloembergen. Deze belangstelling is sterk verhevigd na het arrest van de Hoge Raad van 19 juni 1985 (nr. 22076, BNB 1986/29). Dit arrest werd uitvoerig becommentarieerd, onder meer door J. P. Scheltens (BNB 1986/29) en Ch. J. Langereis (Fed 1985/644), en in tal van artikelen en geschriften besproken (onder meer G. J. M. Corstens, E. A. Alkema en A. W. B. M. Hendriks, De administratieve boete, Geschrift nr. 168 van de Vereniging voor Belastingwetenschap, A. L. J. Grotenhuis, De spanning tussen het fiscale verhogingsbeleid en het mensenrechtenverdrag in WFR 114 (1985) 5706: 1559–1571 en P. Wattèl, Fiscale boete en artikel GECRM in NYCM-Bulletin (1986) 3: 222–236).

Het is dan ook terecht, zo meent de commissie, dat de Raad van State in zijn advies over dit wetsvoorstel de regering in overweging heeft gegeven een beschouwing over de betekenis van dit allerwegen belangwekkend beschouwde arrest van de Hoge Raad in de memorie van toelichting op te nemen. In het nader rapport heeft de regering het belang van het arrest weliswaar onderkend, doch een fundamentele beschouwing over de consequenties ervan eerst in het vooruitzicht gesteld bij de indiening van de wetsvoorstellen inzake het vervallen van de eis van een nieuw feit bij navordering en het invoeren van een boete bij de primitieve aanslagregeling (rapporten prof. mr. D. Simons). Over de stand van zaken met betrekking tot de voorbereiding van die wetsvoorstellen zou de commissie gaarne nader geïnformeerd worden.

De commissie wil er geen misverstand over laten bestaan, dat zij het standpunt van de regering om de verenigbaarheid van het stelsel van fiscale administratieve boeten met het Verdrag van Rome in het kader van dit wetsvoorstel onbesproken te laten van de hand wijst. Nu op grond van het arrest van de Hoge Raad vaststaat, dat het opleggen van een «zware» administratieve boete het instellen van strafvervolgning is in de zin van artikel 6 EVRM, kan het gevaar niet worden uitgesloten dat hetzij een nieuw arrest van de Hoge Raad hetzij een toekomstige uitspraak van het Europese Hof te Straatsburg de procesgang bij administratieve boeten strijdig verklaart met genoemd Verdrag. De omvang van de mogelijke consequenties van deze onverenigbaarheid, de mogelijkheid dat nieuwe jurisprudentie een eventuele onverenigbaarheid reeds spoedig manifest zou maken en het tijdsbeslag dat met een eventueel noodzakelijke reparatie van het stelsel zou zijn gemoeid nopen er haars inziens toe een politieke gedachtenwisseling thans niet langer uit te stellen. Daar komt bij, dat in het onderhavige wetsvoorstel de hoogte van boeten bovenwaarts wordt bijgesteld, waarmee dus eerder dan nu de in dit kader van belang zijnde grens tussen «minor» en «major» offences (Europees Hof voor de rechten van de mens, 21 februari 1984: Öztürk vs Bondsrepubliek Duitsland. Publ. Series A. Vol. 73, onder meer besproken door prof. mr. A. H. J. Swart in *Ars Aequi* 34 (1985) 3, blz. 145 e.v.) zal zijn overschreden. Daarom zal de commissie het op prijs stellen een reactie te ontvangen op de volgende vragen:

1. Zijn er reeds zaken, betrekking hebbend op de hier aangesneden problematiek, aanhangig gemaakt bij het Europese Hof? Zo ja, is het mogelijk om bij benadering aan te geven wanneer een uitspraak van het Hof verwacht mag worden, uitgaande van een positief oordeel over de ontvankelijkheid door de Europese Commissie? Zijn er momenteel zaken

aanhangig bij de Hoven respectievelijk de Hoge Raad, waarin de onverenigbaarheid van de rechtsgang voor de opgelegde administratieve boete met het bepaalde in artikel 6 EVRM als cassatiemiddel wordt gebruikt?

2. Welke stappen heeft de regering sedert het arrest van de Hoge Raad ondernomen om de gevolgen van een eventueel arrest van het Europese Hof, dan wel de Hoge Raad, luidend of implicerend dat het systeem van fiscale boeten strijdigheid vertoont met het EVRM, te redresseren? Heeft de regering ook de suggestie van prof. mr. H. J. Hofstra WFR, 1986/5711: 1-2) overwogen, om in internationaal overleg te trachten duidelijkheid te scheppen en zo het instituut van administratieve boeten veilig te stellen?

3. Op welke wijze is een nadere beschouwing van de consequenties van het arrest van de Hoge Raad verwerkt in de wetsvoorstellen naar aanleiding van de rapporten van prof. mr. D. Simons? Kan de commissie inzage krijgen in de relevante delen van de ontwerp-wettekst en -toelichting, zoals voor advisering aan de Hoge Raad voorgelegd? Kan de commissie eveneens een afschrift ontvangen van het relevante deel van het te zijner tijd door de Hoge Raad over de wetsvoorstellen uit te brengen advies? Kan de regering, voor zover dat uit de bedoelde stukken nog niet of niet geheel duidelijk zou zijn, de commissie inzicht geven in a. haar opvatting over de verenigbaarheid van het stelsel van administratieve boeten in de belastingwetgeving met artikel 6 van het Verdrag van Rome, en b. de wijze waarop zij in deze materie verder denkt te procederen?

4. In hoeverre zullen naar het oordeel van de regering de voorgestelde aanscherpingen in het stelsel van administratieve boeten aan de betrokken overtredingen het karakter kunnen ontnemen van «minor offences» (vergelijk Öztürke-Zaak)?

5. Is, naar de indruk van de regering, het effect van het Hoge Raad-arrest in die zin merkbaar, dat de procedures tegen opgelegde administratieve boeten in aantal duidelijk zijn toegenomen? Welke directe financiële gevolgen zou een eventueel arrest zoals bedoeld onder vraag 2 kunnen hebben – afgezien van indirecte gevolgen in de zin van de opstelling van belastingplichtigen –, indien gedurende de periode dat de noodzakelijke wijzigingen in het stelsel van administratieve boeten niet zijn aangebracht de oplegging van bepaalde verhogingen («hoge» administratieve boeten) achterwege zou moeten blijven? Zou de rechtmatigheid van bepaalde opgelegde boeten na een eventueel arrest zoals hoger bedoeld achteraf nog kunnen worden aangevochten?

Naast de vraag of het systeem van boetes de toetsing aan artikel 6 EVRM nog kan doorstaan, zijn er naar de mening van de leden van de C.D.A.-fractie bedenkingen aan te voeren tegen het huidige systeem en a fortiori tegen het voorgestelde aangescherpte systeem.

Allereerst, zo zeiden zij, kunnen met name de verhogingen ex artikel 18 en 21 AWR bedragen belopen die vele malen uitgaan boven de strafsancities die gelden met betrekking tot andere economische delicten. Voorts wordt door de aanslag-regelende ambtenaar niet altijd onderkend dat het niet aan gaat om terzake van een zuiver juridisch geschilpunt een boete op te leggen en tenslotte wordt de boete, de mate van kwijtschelding, vaak als onderhandelingsmiddel gebruikt. Deze leden vroegen zich daarom gelet op artikel 6 EVRM en het overige voorgaande af of het niet gewenst is de mogelijkheid in te voeren dat op verzoek van de fiscale verdachte zijn zaak wordt berecht door de strafrechter (Vergelijk: G. J. M. Corstens, c.a., op. cit.)

In de brief d.d. 13 augustus 1986 van de Raad van Nederlandse Werkgeversverbonden wordt aandacht gevraagd voor de termijnen, waarop door de inspecteur uitspraak wordt gedaan op een bezwaarschrift. Deze leden vroegen zich ten aanzien van dit punt af of het niet gewenst is dat na een bepaalde termijn, bijvoorbeeld twee maanden, de inspecteur toestemming voor nader uitstel nodig heeft van het hoofd van die

inspectie en na een andere langere termijn deze toestemming voor verder uitstel nodig heeft van de zijde van de directeur. Belanghebbende zou dan telkenmale van deze beslissingen op de hoogte moeten worden gesteld, zodat hij weet dat zijn zaak niet ergens achter in de kast is gelegd.

De leden van de P.v.d.A.-fractie riepen in herinnering dat tijdens de ISMO-UCV's waarnaar de regering in de memorie van toelichting verwijst niet alleen is gesproken over verscherping van sancties maar wel degelijk ook over verbetering van de rechtsbescherming voor belastingplichtigen. Een ruime kamermeerderheid drong toentertijd aan op het treffen van maatregelen die daartoe zouden leiden. Thans vernamen zij gaarne of de Kamer op dit punt op korte termijn (wettelijke) voorstellen tegemoet kan zien. Zou het in dit verband geen aanbeveling verdienen, zo vroegen ook zij, reeds in het kader van het voorliggende wetsvoorstel in de AWR een bepaling op te nemen, waarin wordt vastgelegd dat bezwaarschriften binnen een redelijke termijn dienen te worden afgedaan?

Ook de leden van de V.V.D.-fractie vestigden de aandacht van de regering op de door de Kamer aanvaarde moties, die tijdens de UCV van 21 oktober 1985 werden ingediend met betrekking tot de verplichtingen van de belastingdienst jegens belastingplichtigen.

Wanneer vallen voorstellen van de regering op deze punten te verwachten? Verbetering van de rechtsbescherming van de contribuabelen in fiscalibus beschouwden zij evenzeer als onderdeel van een evenwichtig fraudebestrijdingsbeleid als de toekenning van meer mogelijkheden aan de fiscus. Deze leden verwezen hiervoor naar de bijdrage van hun fractie aan de eerder genoemde ISMO-UCV. Verwijziging naar nog te verschijnen rapporten van de commissie-Scheltema en de commissie-van Vucht was voor hen slechts dan acceptabel, indien binnen een redelijke termijn uitzicht op resultaten bestaat. Dat geldt overigens ook voor de suggestie van de Raad van State in punt 7 in zijn advies, en de reactie van de regering terzake in het nader rapport.

Hoe staat het, zo vroegen zij voorts, met de uitvoering van de Kamermotie van 3-9-1980 inzake het beëindigen van ongewenste effecten van de regel dat de verhoging bij navordering/naheffing de belasting volgt?

Deze leden hadden met belangstelling kennisgenomen van de prelude van G. J. M. Corstens bij zijn inleiding voor de vergadering van de Vereniging voor belastingwetenschap over de administratieve boete (G. J. M. Corstens c.a., op. cit., blz. 5-6), waarin hij een viertal casus beschrijft gekenmerkt door grote verschillen in sancties bij slechts geringe verschillen in vergrijpen. Kan de regering aanduiden welke wijzigingen de voorgestelde aanscherpingen zouden brengen in de vier door Corstens gefingeerde gevallen? Met andere woorden, worden de verschillen in sancties met dit wetsvoorstel nog geaccentueerd of worden zij veeleer gereduceerd? Corstens besluit zijn prelude met een aantal vragen, die zich laten herleiden tot de vraag of de verschillen in sancties van frauduleus handelen jegens de overheid in voldoende mate worden gerechtvaardigd door de verschillen tussen de onderscheiden delicten. Kan de regering haar visie op deze kwestie geven en daaraan eventueel een beleidsconclusie verbinden?

De hier sprekende leden vroegen ten slotte een reactie van de regering op het tweede punt van de noot van P. den Boer bij HR 24.2.1986, BNB 1986/202. Deelt de regering de zienswijze van Den Boer dat schending van de informatieplicht van artikel 17 AWR in strijd moet worden geacht met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, c.q. met artikel 6. EVRM?

De leden van de fractie van D66 waren van oordeel, dat als administratieve boeten inderdaad in strijd zijn met artikel 6 van het Verdrag van Rome vanwege het ontbreken van elke rechterlijke toetsing, een rechterlijke

toetsing van door de inspecteur opgelegde administratieve boeten alsnog in het onderhavige wetsvoorstel dient te worden geregeld.

Voorts wilden ook deze leden wijzen op de grote verschillen die zijn ontstaan tussen de hoogte van boeten op navorderingsaanslagen met verhogingen tot 100% oplopend tot bedragen van enkele tienduizenden gulden en de boeten in de «normale» strafrechtelijke praktijk. Zij spreken in dit verband van een gigantische wanverhouding. Hoe ziet de regering dat?

Verder was deze leden gebleken, dat vanwege hun sterk formalistische toon de artikelen 27 en 28 AWR, welke handelen over het kwijtscheldingsbesluit, de burgers in de praktijk geen rechtsbescherming bieden. Zij stelden dan ook voor de procedure inzake het kwijtscheldingsbesluit zodanig aan te passen, door het schrappen van de artikelen 27–28 AWR, dat in al de gevallen dat burgers een beroep aantekenen tegen een verhoging automatisch daarmee het kwijtscheldingsbesluit van de inspecteur wordt aangevallen. Dit om het aantal mogelijkheden voor de belastingkamer te verruimen, tot verlaging van boeten opgelegd vanwege opzet of grove onachtzaamheid. Thans bestaan namelijk slechts twee mogelijkheden: of 100% boete of 0% boete. Enige nuancering in de hoogte van de boeten ontbreekt op dit moment derhalve.

Hoewel op dit punt als zodanig geen wijzigingen worden voorgesteld, gaven de leden van de S.G.P.-fractie te kennen enige moeite te hebben met de constructie waarbij de belastingdienst (de inspecteur) de taak en de bevoegdheid is toegekend om te bepalen of al dan niet van opzet of (grove) schuld sprake is, op welk oordeel een beslissing tot matiging of kwijtschelding van een boete wordt gebaseerd. Kunnen ambtenaren van de belastingdienst gekwalificeerd geacht worden om over de nuances van het schuld- en het opzet-begrip een gefundeerd oordeel te geven?

Het lid van de G.P.V.-fractie wees in navolging van zijn C.D.A.- en P.v.d.A.-collegae op het onder meer ook door de Raad van Nederlandse Werkgeversverbonden gesignaleerde ontbreken van een verplichting van de inspecteur om binnen een redelijke termijn te beslissen omtrent bezwaarschriften. Acht de regering het invoeren van een dergelijke verplichting wenselijk?

3. Aanscherping van sancties

De leden van de C.D.A.-fractie waren van oordeel dat, nu wetsvoorstel 19 557 betreffende de berekening van rente inzake belastingen en premies volksverzekeringen is ingediend, ook de gecombineerde effecten van heffingsrente en administratieve boete onder ogen moeten worden gezien. Zo vroegen zij zich af of een combinatie heffingsrente en verhoging van 10% niet voldoende is. Dit uiteraard met instandhouding van een mogelijke correctie in de strafrechtelijke sfeer ex artikel 68 AWR.

De leden van de P.v.d.A.-fractie trokken uit de memorie van toelichting de conclusie, dat ten gevolge van de handhaving van de 5%-regel feitelijk geen sanctieverzwaring voor belastingaanslagen hoger dan f 50 000 plaatsvindt. Zien zij dit juist? Waarom wordt niet voor een verzwaring over de hele linie gekozen? Wat is met andere woorden de redengeving voor het maximum van f 2 500?

Wat wordt de situatie, als na een eerste verzuim 1 of 2 jaren geen verzuim plaatsvindt en daarna weer wel? Wordt de verhoging dan opnieuw beperkt tot een kwart? Verdient het geen aanbeveling de overtreding van fiscale voorschriften vanuit een iets lossere formule te bezien?

Deze leden vroegen vervolgens of de regering uiteen kan zetten waarop de veronderstelling berust, dat de voorgestelde boete van f 250 voor het

niet tijdig doen van aangifte bij aangiftebelastingen over een brede linie een effectievere werking zal hebben en waarom de boete niet imperatief is voorgeschreven.

Ten aanzien van de voorstellen ter zake van het te laat voldoen of afdragen bij aangiftebelastingen vroegen deze leden waarom is afgezien van een zodanige wetswijziging, dat te laat betaalde belasting wél in de naheffingsaanslag wordt begrepen.

De leden van de S.G.P.-fractie vroegen wat volgens de regering bij de voorstellen tot verhoging van boetes wegens het niet juist of niet tijdig doen van aangifte moet worden verstaan onder «aangifte». Valt hieronder de retournering van het toegezonden aangiftebiljet? Wordt de verstrekking van gegevens naar aanleiding van het toegezonden aangifteformulier als een aangifte aangemerkt? In dit verband vroegen deze leden tevens in hoeverre actief wordt onderzocht wie in aanmerking komen voor (het doen van een verzoek om) uitreiking van een aangiftebiljet.

Het lid van de G.P.V.-fractie vestigde de aandacht op het eveneens bij de Kamer aanhangige wetsvoorstel 19 393 dat een uitbreiding behelst van de informatieverplichtingen met het oog op belastingheffing bij derden. Is het niet zinvol bij de bepaling van de hoogte van sancties onderscheid te maken tussen het niet of onvoldoende verschaffen van inlichtingen over de belastingplichtige zelf en inlichtingen over derden?

4. De transactiebevoegdheid

Ten aanzien van de voorgestelde transactie-regeling merkten de leden van de C.D.A.-fractie het volgende op. Gesteld dat bij een belastingplichtige wegens een opzettelijk verkeerd ingediende aangifte f 200 000,- kan worden nagevorderd, en hem dus een strafverhoging kan worden opgelegd groot f 200 000,-, en gesteld dat sprake is van een zodanige fraude dat strafrechtelijke correctie op zijn plaats is, dan kan deze belastingplichtige vervolgens van de zijde van de belastingdienst een schrijven ontvangen, waarbij hem een transactie-voorstel behelzende de voorwaarden tot betaling van de maximale geldboete ex artikel 68, groot f 25 000,- wordt gedaan.

Stel nu, dat bij een andere belastingplichtige eveneens f 200 000,- wordt nagevorderd, en gelet op het feit dat het slechts ging om een normaal geval van grove schuld/onachtzaamheid 75% van de verhoging, in principe f 200 000,-, ofwel f 150 000,-, wordt kwijtgescholden. Het resultaat is dan dat de tweede belastingplichtige een straf krijgt die het dubbele bedraagt van die van de zware fraudeur.

Deze leden vroegen zich daarom af of in artikel 68 AWR niet een veel hogere boete-categorie zou moeten worden ingevoerd en of de duidelijkheid en de scheiding van procedures niet bevorderd zou worden door de transactiebevoegdheid aan de Officier van Justitie toe te wijzen.

5. Wijziging van de artikelen 37 en 38 van de AWR

De leden van de P.v.d.A.-fractie drongen er met betrekking tot de regeling van de eenzijdige Regeling ter voorkoming van dubbele belasting middels een algemene maatregel van bestuur op aan te bepalen, dat melding van de inhoud aan de Kamer plaatsvindt en inwerkingtreding na een maand geschiedt. Dat stelt de Kamer in staat de inhoud van deze zeer essentiële regeling mee te beoordelen.

Artikelen

Artikel I, sub A. 1

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen hoe de regering de door de Raad van Nederlandse Werkgeversverbonden VNO en NCW voorgestelde

verbetering van artikel 9, lid 3, tweede volzin, van de AWR beoordeelt. In deze volzin, die het opleggen van een administratieve boete regelt ingeval aan een aanmaning tot het doen van aangifte geen gevolg is gegeven, ontbreken achter de zinsnede «te verreken voorheffingen» ten onrechte de woorden «en voorlopige aanslagen».

Artikel I, sub I

De leden van de P.v.d.A.-fractie merkten op, dat P. Wattèl in WFR van 12 juni 1986 signaleert, dat in het voorgestelde artikel 65a, lid 1 van de AWR een verwijzing naar artikel 74 Sr. ontbreekt. Hoe ziet de regering dit?

De voorzitter van de commissie,
Joekes

De griffier van de commissie,
Witteveen